

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἰτήσις ἀπενθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθ ἡ ν α ς

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1895 ἕως 15 Μαρτίου 1896 καὶ 15 Σεπτεμβρίου 1896. Οὐδεὶς δὲ ἐγγράφεται συνδρομητὴς ἄνευ προπληρωμῆς· ἕκαστος συνδρομητὴς καὶ βραδύτερον ἐγγραφόμενος θὰ λάβῃ τὰ φύλλα ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου. Οὐδεμία συνδρομὴ δυνάται νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ ἄλλην ἐποχὴν παρὰ ἀπὸ τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1895 καὶ 15 Μαρτίου 1896.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶναι τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τετραετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπομένων Ἡπειρωτῶν.

ΑΛΓΕΙΝΗΝ ΕΝΤΥΠΩΣΙΝ παρήγαγεν ἡ εἰδησις ὅτι τὰ φύλλα μετέδωκαν τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα, περὶ παραχωρήσεως τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων εἰς τὴν ῥωσικὴν προπαγάνδα. Ὁ Ἕλλην πατριάρχης μὴ ἐξευρίσκων οἰκονομικοὺς πόρους πρὸς συντήρησιν τῶν ἐκπαιδευτηρίων τούτων παρεχώρησεν αὐτὰ εἰς τὴν ῥωσικὴν προπαγάνδα καὶ παρέδωκε τοὺς σπουδάζοντας μαθητὰς καὶ μαθητρίδας, ἵνα, ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις αὐτῆς διαπαιδαγωγηθῶσι καὶ σπεύρωσι τὸν σπόρον τοῦ πανρρωσισμοῦ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας ὅστις ἀπὸ ἐτῶν ὀσημέραι σαθρότερος καθίσταται καὶ ὁ κίνδυνος ἀμεσώτερος εἶναι. Ὁ Πατριάρχης ἔρριψε δεξιὰ ἀριστερὰ ἱκέτιδα φωνὴν—ὡς ἐλέγχθη—διὰ τὰ ἐκπαιδευτήρια ταῦτα καὶ δὲν εἰσηκούσθη, ἐπεκαλέσθη τῶν ὁμογενῶν τὴν γεναιοδωρίαν καὶ δὲν εὗρεν οὔτε τὴν παραμικρὰν προθυμίαν, ἐξητήσατο τὴν ἀρωγὴν τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ ἔλαβεν ὡς ἀπάντησιν ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Κράτους δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προνοήσῃ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς κινδυνεύουσας ἐκκλησίας τῶν Ἀντιοχείων καὶ νὰ ἐπέλθῃ ἐπίκουρος εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην ἡ ὁποία σύσσωμος ταῦν φέρεται πρὸς ξένην ἐπιρροὴν καὶ θὰ ἀπορρίψῃ ὅσον οὕτω τὴν ἑλληνικὴν ἐπίδρασιν. Εἶνε ἴσως ὁ τελευταῖος Ἕλλην Πατριάρχης ὅστις κάθηται ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἀντιοχείας, διότι ἡ ἐπιρροὴ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐξησθένησεν ἑλλείπει ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ἢ καὶ ἐξ ἄλλων δι' ἧς νὰ δυνηθῇ νὰ ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῶν παντοίων προπαγανδῶν αἰτίαις ἐξαπλοῦνται καθ' ἑκάστην καὶ προσηλυτίζουσι τοὺς χριστιανούς τῶν μερῶν ἐκεῖνων κατοίκους. Δὲν εἶναι ἄξιός ἐπικρίσεως ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας, διότι παρέδωκε τὰ ἑλληνικὰ ἐκπαιδευτήρια εἰς ξένην προπαγάνδα, οὔτε ἡ ἱστορία θὰ μελανώσῃ τὴν σελίδα αὐτοῦ. Ὑπ' ἀσθενεῖας οἰκονομικῆς καταληφθεὶς ἐπροτίμησε νὰ παραδώσῃ τὰ ἐκπαιδευτήρια εἰς τὴν ὁμόδοξον προπαγάνδα ἢ νὰ ρίψῃ τοὺς μαθητὰς εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ καταστήσῃ αὐτοὺς ὑποχείριους ἄλλων προπαγανδῶν. Ἡ λύπη ἦν αἰσθάνεται πᾶς Ἕλλην ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶναι ἄμετρος, ἀλλὰ τὰς βλαστημίας ἐπὶ τῇ ἐκπαιδευτικῇ ἐπιρροῇ τοῦ ἑλληνισμοῦ καθ' ἡμῶν αὐτῶν μόνον δεῖν νὰ στρέψωμεν. Εἰς τὴν ἀμέλειαν ἡμῶν τῶν ἐν τῷ κέντρῳ τούτῳ τοῦ ἑλληνισμοῦ ὀφείλεται ἡ τοιαύτη τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου παρακμὴ. Ὁ ἀγὼν ὃν διεξάγει ἐν μέσῳ ἄλλων ἑτερογενῶν στοιχείων τὰ ὁποῖα ἀφθονοῦν ἔχουσι τὸ χροῖμα καὶ τὰ μέσα προχειρότερα, εἶναι μέγας, μέγιστος πάντων. Δὲν εἶναι δὲ δυνατόν τὸν ἀγῶνα τούτον νὰ διεξαγάγῃ τὰ ἑλληνικὰ στοιχεῖα ἄνευ ὕλικης καὶ ἠθικῆς

συνδρομῆς ἐκ μέρους τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας. Ἀχρι τοῦδε ἐλλειπεστάτη ὑπῆρξεν ἡ ὁρᾶσις αὐτῆς καὶ νωθρὰ ἡ φροντίς ἥτις τῇ ἐπεβάλλετο ὑπὲρ τῆς φρουρήσεως τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων καὶ ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἀλλὰ ποῖα εἶναι ἡ πολιτικὴ τῶν ἑλληνικῶν κυβερνήσεων καθόσον ἀφορᾷ τοὺς πέραν τῶν ἐλευθέρων ὁρίων βιούντας ὁμοεθνεῖς δὲν εἶναι κατὰ δὴλον. Καὶ ἡ ἐλαχίστη πρὸς αὐτοὺς ἐνδείξις μερίμνης ἥτις εἰς χεῖρας τῆς εἶναι ἀνατεθειμένη δὲν διεχειρίσθη μετὰ τῆς ἀρμοζούσης πρὸς τὰς περιστάσεις σοβαρότητος.

ΤΟ ΜΑΛΑΚΑΣΙΟΝ

Εἶνε Ἡπειρωτικὴ κομπούλις ἀνηκούσα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος.—Ἡ μᾶλλον ἐπὶ κείνῳ θέσει.—Συνδέει Ἡπειρον καὶ Μακεδονίαν.—Καὶ ἐν τούτοις καμμία κυβερνήσις δὲν ἐσκέφθη περὶ αὐτῆς.—Ὅτε δρόμος κατεσκευάσθη, οὔτε ἄλλη πρόνοια σχετικὴ ἐλήφθη.—Ἐχρεὶ καθήκον ἡ ἑλληνικὴ κυβερνήσις νὰ φροντίσῃ.

Κατερχόμενός τις ἐκ τῆς κορυφογραμμῆς τοῦ ὄρους Ζυγοῦ (Πίνδου) ἔνθα καὶ ἡ ὁροθετικὴ γραμμὴ καὶ εἰς τὴν Θεσσαλίαν εἰσερχόμενος διὰ τοῦ βλέμματος αὐτοῦ ἀμέσως ἀπαντᾷ κατέναντι αὐτοῦ καὶ οὐχὶ μακρὰν τὴν ὥραιαν κομπούλιν Μαλακάσιον μετὰ ἀραιὰ καὶ ὥραϊα σπήτια τῆς ἐν μέσῳ καταφύτων κήπων, ἐκτεινομένων κατωφερικῶς ἐπὶ δύο διηρημένων μετ' ὀλίγον πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς βορρᾶν. Ὁ βίος τῆς δὲν εἶναι μακρὸς, μόλις ἀριθμεῖ τὰ διακόσια ἔτη. Πολλοὶ τῶν περὶ τὸ χωρίον, Πηλοχώρι καὶ Μοκκῶσι ὡς εὗρισκόμενοι ἐπὶ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ Ἰωαννίνων—Τρικυκλῶν, ὡς καὶ ἐξ ἄλλων μεμακρυσμένων μερῶν, τὴν ἀέναντον καταδρομὴν καὶ λεηλασίαν τῶν ἀτάκτων ὁρδῶν τῶν ὠθωμανικῶν καὶ ἀλβανικῶν στρατευμάτων ἀποφεύγοντες, προσέφυγον καὶ κατέκησαν, ὡς ἀπόκρυφον, εἰς τὸ πλῆρες θαυμάσιον τότε τῆς σημερινῆς κομπούλεως μέρος, ἐνῷ ἀπεκρύπτοντο, καὶ ἐκ τῆς συρροῆς ταύτης εἰς χωρίον πλῆρες κατόπιν καταρτισθὲν Μαλακάσιον ἐπωνομάσθη. Ἀναριθμητὰ τὰ βάσανα καὶ τὰ δεινὰ τῶν κατεφικησάντων ἐν αὐτῇ ἐπὶ τῆς δυναστείας τοῦ Ἀλῆ πασᾶ· ὅλα ὅμως ταῦτα ὑπερεπήδησαν οἱ τότε προύχοντες αὐτῆς καὶ, ὅχι μόνον ἐσώθη, ἀλλὰ καὶ ὑπερῆλθε παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν καὶ ἐκ μικρᾶς πολίχνης εἰς εὐρεῖαν κομπούλιν ἀνεδείχθη.

Τὸ ἄγονον ὅμως τοῦ ἰσάφους αὐτῆς καὶ αἱ συστηματικαὶ βιοπραγαίαι καὶ ἀρπαγαίαι ἐνίων ἀναξίων πατριωτῶν, κολάκων τῆς αὐλῆς Ἰωαννίνων μετηνάστευσαν τοὺς πλείστους τῶν κατοίκων τῆς εἰς διάφορα τῆς Τουρκίας μέρη καὶ δὴ εἰς Σέρρας ἐξ ὧν δυστυχῶς, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐπέστρεψεν. Ἐκ τῶν εἰς Βλαχίαν ὅμως, Κων)πολιν καὶ Αἴγυπτον μεταναστευσάντων πάντες ἐπέστρεψαν ἐν καιρῷ καὶ ἀπέρχονται καὶ ἐπανέρχονται εἰσὶ ἀκολουθοῦντες τὴν διὰ πολλῶν κόπων καὶ θυσιῶν ἀποκτηθεῖσαν μικρὰν ἢ μεγάλην ἐργασίαν τῶν, καὶ ἐκ τῆς κινήσεως ταύτης ἀρίστως ἐβελτιώθη ἡ ὕλική καὶ ἠθικὴ κατάστασις τῶν κατοίκων αὐτῆς καὶ νῦν, ἡ εὐγένεια, ὁ τρόπος καὶ ἄκρα καθαρότης εἰς τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ αὐτῶν. Εἰς ἐκ τῶν ἀποκαταστηθέντων ἐν Βουκουρεστίῳ Δημήτριος Φραγκούλης ὀνομαζόμενος, δὲν ἐπαύσατο ἀνεκαθεῖν τὸ κατὰ δύναμιν τὴν συνδρομὴν του τῇ

γενετείρᾳ νὰ παρέχῃ καὶ ἥδη, ἰδίαις δαπάναις, ἀνεγείρει ἐκ βάρων περικαλεσάτην καὶ μετ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐκκλησίαν ἀδ' ἅγιος Νικόλαος» ὡς Μητρόπολιν τῆς εἰρημένης κομπούλεως καὶ στεγάζουσιν πλέον τῶν 40 χιλιάδων χρυσῶν φράγκων. Ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς κοινότητος ἀνηγέρθη λαμπρότατον δημοτικὸν Σχολεῖον ἀρρέων καὶ θηλέων, ὡσαύτως καὶ Νεκροταφεῖον ἐξώθεν τῆς κομπούλεως καὶ εἰς κατάλληλον θέσιν. Διατηρεῖ Στρατῶνα διὰ τὸν ἐδρεύοντα ἐν ταύτῃ λόχον τοῦ ἐν Καλαμπάκᾳ εὐζωνικοῦ τάγματος μετὰ στρατιωτικοῦ θεραπευτηρίου καὶ τυγχάνει ἑδρα τοῦ ὁμωνύμου δήμου.

Τὸ Μαλακάσιον ἐν τῇ ὁροθετικῇ γραμμῇ εὐρισκόμενον καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του δεσπόζει κυριολεκτικῶς ἐπὶ τῆς κεντρικωτάτης καὶ ἐμπορικωτάτης ὁδοῦ Τρικυκλῶν, Μετσόβου καὶ Ἰωαννίνων· καὶ εἶναι ἡ ἀληθὴς πόρτα τῶν ἐκ ταύτης διερχομένων καὶ ἂν ποτε ὁ προσχεδιαθεῖς (καὶ εἰς τὰ ἀρχεῖα ἀναπαύομενος) μέχρις αὐτοῦ Σιδηρόδρομος πραγματοποιηθῇ, ἄνευ περιττολογίας, τὸ Μαλακάσιον γενήσεται δευτέρα ὡς ποτε ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἡ πόλις Λαμία καὶ θέλει ἀκμάσει ἐν αὐτῇ ζωηρότατον ἐμπόριον καὶ οἱ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν μετανεστεύοντες μαλακασίωται θὰ εὕρωσι τότε ἐπικερδεῖς ἐργασίας ἐπιστρέφοντες ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτῶν.

Τοιοῦτον τὸ Μαλακάσιον μετὰ τὸ μέγα πλεονέκτημα τὸ δεσπόζον ἐπὶ τῆς γραμμῆς καὶ ἐπὶ τῆς ἐμπορικωτάτης ἐκ ταύτης διερχομένης μεγάλης ὁδοῦ! Τί ὅμως ἐπραξεν ἡ Κυβέρνησις τῆς πατρίδος ὑπὲρ τοῦ ἐπιδεκτικοῦ ἀναπτύξεως Μαλακασίου; ἢ τίς τῶν πολιτευτῶν μας ποτε σπουδαίως σκεπτόμενος ἐνήργησεν ἢ προκάλεσε μερίμναν τινὰ τῆς κυβερνήσεως ὑπὲρ τοῦ ἀδικουμένου Μαλακασίου, ὑπὲρ τῆς πασχούσης μεγάλης ἐκείνης συγκοινωνίας του; οὐδεὶς! οὐδὲν! ἀπολύτως, καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα δεικνύουσι δυστυχῶς τὴν ἀσυγχώρητον ἀδιαφορίαν πρὸς αὐτὸ τῶν τε πολιτευτῶν καὶ τῶν κατὰ καιρῶν Κυβερνήσεων.

Δὲν ὑπάρχει γωνία ἄλλη ἢ μέρος τι τῆς ὅλης Ἑλλάδος παρημελημένον καὶ παρηγῶνι-σμένον ὡς αὐτὸ τὸ Μαλακάσιον! κομπούλις ὡς τὸ Μαλακάσιον κατέχουσα ἐπὶ κείνῳ θέσιν, ἐμπορικὴν καὶ στρατιωτικὴν οὐδέποτε ἐπρεπε νὰ παρημεληθῇ καὶ ἀδικηθῇ ὅσον ἡδίκηθη· ἂν ἡ Κυβέρνησις τῆς πατρίδος δὲν θέλει νὰ ἐκτιμῇ τὸ Μαλακάσιον, ἂς λυπηθῇ τοῦλάχιστον τοὺς δυστυχεῖς διαβάτας τοὺς διερχομένους ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαλακασίου, πολλοὶ τῶν ὁποίων καὶ αὐτὴν τὴν ζῶν των χάνουν εἰς τὸν φοβερώτατον ἐν καιρῷ χειμῶνος ποταμὸν Σαλαμβριά· ὁδὸς ὡς αὕτη συνδέουσα τρεῖς μεγάλας ἐπαρχίας Ἡπείρου, καὶ νότιον Μακεδονίαν μετὰ τὴν Θεσσαλίαν ἐπρεπε νὰ τύχῃ τῆς πρώτης μερίμνης τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὡς φιλανθρωπικὸν ἔργον τῶν ἐν ταύτῃ θειοπαθούντων νὰ προηγηθῇ πάσης ἄλλης σιᾶς. γραμμῆς ἐξ ἐκείνων τῶν καταβροχθησάντων ἀνωρᾶς ἀπείρα ἑκατομμύρια μετὰ τὴν εὐφραντάστον μόνον ἐλπίδα τῆς μελλούσης... ὅθεν συγκοινωνίας καὶ κινήσεως ἐμπορίου.

Τὸ ἀδικον αὐτὸ βαθύτατα αἰσθανόμενοι καὶ ὡς πολῖται τῆς εἰρημένης κομπούλεως διὰ τῆς ἐριτίμου ἐφημερίδος «Φωνῆ τῆς Ἡπείρου» ἐκφράζομεν τὴν βαθεῖαν ἡμῶν λύπην ἐπὶ τούτῳ καὶ παρακαλοῦμεν θερμῶς αὐτήν, ἵνα ὑψώσῃ καὶ αὕτη τὴν φωνὴν τῆς ὑπὲρ τῆς ἀδικουμένης

ταύτης γωνίας και της δεινοπαυδούς συγκοινωνίας αυτής. Ίσως κατορθωθή να λειψθῇ ἐπὶ τέλους μία πρόνοια καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ληφθῇ ἐγκαίρως ὑπὸ τῆς πατριωτικῆς ἀληθῶς σημερινῆς κυβερνήσεως τῆς πατρίδος ἡ ἀπαιτούμενη πρόνοια περὶ ἔργου, ὅπερ μεγίστη ἐθνικὴ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλλει καὶ τὸ καλεῖ.

Τάγματα (Αἰγυπτίου) 4 'Ιανουαρίου 1896.

A. N. N.

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΑ

Τὰ μετεωρολογικὰ τοῦ Ἀσλάμπεη. — Πρέπει ὁ γενικὸς διοικητὴς Λιβύης παρὰ τὸν διωχθέν ἀπὸ Μείσοβον. — Οἱ ἔπαινοι τοῦ Ἀσλάμπεη προσβάλλουν αὐτὴν τὴν διοίκησιν, διότι εἶνε κακὸς τοῦ κράτους ἐπὶ ἅλλοις. — Τὸ ἐφίλησαν καὶ τὸ πόδι!

Ἐστράως ἀνέγνωσα κάπου εὐχαριστήριον ἐκ Μετσόβου διὰ τὸν περὶ τὸν Ἀσλάν μπεὴν πρὸς τὴν γενικὴν διοίκησιν Ἰωαννίνων. Τούτου ἐγένετο ἴσως ὡς ἀπάντησις δι' ὅσα ἐγράψεν ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου». Σὰς βεβαιώνας ὅτι ὅσα ἐγράψεν ἐκείθεν ὁ ἀνταποκριτὴς σὰς εἶνε πολὺ ὀλίγα. Οἱ ἀδικηθέντες ἀπὸ τὸν Ἀσλάν μπεὴν τελευτῶν εἶνε πολλοὶ καὶ δὲν ἴκανοποιούνται μὲ αὐτὰ τὰ ὀλίγα. Αἱ κακαὶ πράξεις του εἶνε πολλὰ καὶ δὲν περιορίζονται πούθεν· εἶνε ἀνθρωπίνως κακὰς ψυχῆς καὶ καταχρᾶται καὶ τὸ τελωνεῖον διότι διὰ τὰ σιτάρια τῶν διαφόρων Μετσόβων τὰ ὅποια περνοῦν ἀπὸ τὸ τελωνεῖον πρὸ πολλοῦ ἐλησμονήσῃ νὰ τὰ γράψῃ. Οἱ κερατζίδες τῆς Δερβενδίστας τοῦ Προσκόγιου τῆς Γούτσας καὶ τῆς Κοροσθῆρας καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα χωρία φέρουν ἀλευρα καὶ σιτηρὰ ἀπὸ Τρίκαλα καὶ αὐτὰ βεβαίως ἐλησμονήσῃ νὰ τὰ γράψῃ. Ἐπρεπε πρὸ πολλοῦ καιροῦ τὸ τελωνεῖον Μετσόβου νὰ ὁνομασθῇ τελωνεῖον τοῦ Ἀσλάν μπεὴ καὶ ὅχι τοῦ Σουλτάνου Βεβαίως δὲν φρεῖται κανένα ὁ Ἀσλάν μπεὴ καὶ ὁ ἄλλος ὁπαδὸς του Τεφίκ, διότι ἤλθαν εἰς τὸ Μείσοβον φοιράει κατὰ σιτάρια καὶ τῶρα εἶναι ὁ ἑνὶς Ἀσλάν μπεὴς, ὁ δὲ ἄλλος Τεφίκ ἐφέντης, διότι ὁ Τεφίκ κάνει καὶ τὸν πέλγικα. Ὅταν ἐπωπορευθῇ τὸ τελωνεῖον καὶ ἐπενοῦσαν τὰ φορτώματα ἀπὸ τὸ Ἀνῆλιο ἐπληρώσαν αἱ γκερατζίδες σωστά τὰ τελωνεῖα δικαιοῦνται ἡ δὲ ἀπόδειξις πρὸς ἐπέραν ἦτον διὰ τὰ μισά. Ἐτυχὲς νὰ περάσω ἀπὸ τὸ τελωνεῖον κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1891 καὶ ἀπὸ μὲ ἔβλεπα καλὰ δὲν μοῦ ἦσαν τίποτε· μόνον ἓνα βιβλίον εἶχον καὶ ὁ Τεφίκ μοῦ εἶπε νὰ πληρώσω δύο μεντζίτια ἄλλως θὰ μὲ ἐτέλανε ἐπάνω εἰς τὸν καϊμακάμη καὶ τὰ ἐπληρώσα.

Ὁ Ἀσλάν μπεὴς ἐφώταξε τότε τοῦ γκερατζί Γεώργη Δ... ὁρὲ Γεώργη γιατί, ὅταν περνᾷς ἀπ' ἐδῶ, δὲν ἐρχεσαι ἢ τὸ πρῶτ' ἢ τὸ βράδυ ἀλλὰ ἐρχεσαι τόσα τὸ μεσημέρι (διότι ἦταν μεσημέρι) καὶ συγχρόνως τοῦ δίνει δύο μπάτσους. Γιατί νομίζετε τὸν ἐχτύπησε; διότι ἐκοιμώταν καὶ τὸν ἐξύπνησε ὁ κρότος τοῦ ἀλόγου. — Ἀλλὰ τί νὰ σὰς γράψω καὶ διὰ τὰ βάσανα τοῦ Π. Χουλιάρη ποῦ ἐρχονταν ἀπὸ τὴν Θεσσαλία. — Τὸν ῥωτᾷ ὁ Ἀσλάμπεης: — «Πῶ ποῦ ἐρχεσαι; — Ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας ἀπαντᾷ ἐκείνος: — Πού τὴν εἶχες τὴν ὁλῶσι τῆς φοράδας σου; — Δῆλωσι δὲν μοῦδωκατε μπεὴ. Ὅταν σὰς πλῆρωσα τὰ δύο μετζίτια μοῦ εἶπατε ὅτι πέρασαν ὁ καιρὸς διὰ δῆλωσι καὶ ἐπῆρατε τὰ δύο μετζίτια.» Ἐσηκώθη ὁ Ἀσλάμπεης καὶ τοῦ λέγει, «τώρα θὰ πληρώσῃς ἄλλα δύο» καὶ γὰρ νὰ μὴ πολυλογᾷ ἐσηκώθη νὰ τὸν δείρῃ. — Τότε ὁ Χουλιάρης τοῦ εἶπε μετὶ κάτσε κάτω καὶ δὲν εἴμαστε στὸ ρουμάνι γὰρ νὰ κἀνῃς ὅ,τι θέλεις. — Ὁ μπεὴς τότε ἔθωψε καὶ ἐγράψεν ἐν τὸν καϊμακάμη ἓνα χαρτὶ καὶ ἐκατηγόρησε τὸν δυστυχῆ Χουλιάρη, ὅτι, ὅθεν, ἔβριστο τὸ ντοβλετί. Ἐγὼ τότε ἤρώτησα τὸν Τεφίκ ἐάν ὅλους τοὺς μετὰχειρίζονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. — «Πῶ ἐστὶ τοὺς κἀνωμα, ὁρὲ λιανέτι νᾶχῃς κι' ἄκόμα χειρότερα» ἀπεκρίθη ὁ Τεφίκ, ὅστις ἤλθεν εἰς Μείσοβον μὲ τομαρία σαρούγια καὶ τῶρα ἔχει εἰς τὰ σταθία τὴν μέσην σταβρωτὰ τὰ κοστέκια. Καὶ ὅσο νὰ ξεμπερδέψωμε, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ νέου τυράννου Ἀσλάμπεη, τὸν φρουματὰ καὶ Χουλιάρη ἐμαρτυρήσαμε. Καὶ πῶς νομίζετε ὅτι ἐξεμπερδέψῃ; Ἀρῶ ὁ Ἀσλάμπεης

ἐπῆρε δύο λίρας, τὸν ἔβαλε καὶ τοῦ φίλησε καὶ τὸ ποδάρει!! Ἀκόμη δὲν θὰ λησμονήσω αὐτὸ τὸ περιστατικόν.

Αὐτὰ ποῦ σὰς γράφω τὰ εἶδα ἐκεῖ εἰς τὸ τελωνεῖον Μετσόβου σὲ τρεῖς ὥραις ποῦ περίμενα τοὺς συντρόφους μου. Παρακλῶ δὲ νὰ τὰ γράψῃς εἰς τὸ ἀξιότιμον φύλλον σὰς καὶ ἴσως ἡ κυβερνήσις λάβῃ καμμίαν πρόνοιαν διὰ τὸν νέον αὐτὸν τυράννον.

ΕΚ ΒΟΝΙΤΣΗΣ

Κακοποιήσεις παλίνου. — Ἡ ἀρχὴ δὲν ἠδυνήθη οὐδὲν ὡς ἀνακαλύψῃ. — Δέον τὰ φροντίσθαι ἵνα μὴ ἐπαναληφθῇ ἡ σκηπτή.

Φίλε κ. Συντάκτη.

Ἐπειδὴ τυγχάνω Ἡπειρώτης προστρέχω εἰς τὴν φιλικὴν «Φωνὴν τῆς Ἡπείρου» τὸ ὅργανον τῶν ἀπανταχοῦ Ἡπειρωτῶν ἵνα διὰ τοῦ τύπου καταστήσῃ γνωστὸν τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεχον ἐν αὐτῇ τῇ οἰκογενειακῇ μου ἀσφάλῃ ὑποστάς προμελετημένην ἐπιθεσιν ἐκ μέρους κακούργων οἵτινες κατέστησαν ἡ φοβερὰ μάστιξ ὅλης τῆς ἐπαρχίας μας καὶ οἵτινες ἀνενοχλήτως μετέτρεχον τὸ ἐντίμον αὐτῶν ἐπάγγελμα, ἀρῶ ἡ ἀρμοδιὰ ἀρχὴ ἐφάνη ἀδράκῃ εἰ καὶ πολλὰκις πρὸς αὐτὴν ἀνενέχθη, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἐπιπέσωσιν ἐναντίον μου ἐπιθετικώτεροι ἐν δέοντι;

Ἡ ἐν προμελέτῃ αὐτῇ ἀπόπειρα φόνου μετὰ ληστείας ἐλαβε χώραν τὴν 20 Ἰουλίου ὑπὸ τὰς ἐξῆς περιστάσεις.

Τὴν εἰρημένην ἡμέραν καὶ ὥραν 7ην μ. μ. εἰσῆλθον πέντε ἄνδρες βραβεῖς ὀπισθισκίον ἐν τῷ μύλῳ μου καὶ μὴ εὐρόντες με ἐκεῖ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, διότι εἶχον ἀναβῆ εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ μύλου μου διὰ νὰ φάγω ψωμί, ἤρχισαν κτυπώντας τοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς ἀλεσματούς, ἀπὸ πρῶτον ἐδούσαν τὰ φῶτα ἵνα μὴ γνωρισθῶν καὶ ἐρωτῶντες αὐτοὺς περὶ ἐμοῦ ἐν τῷ μεταξύ εἰς ἀλεσματοῦς ὀνόματι Καλαντζῆς διαλαθόν τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἡλθεν ἐπάνω καὶ μοῖ εἶπε τὰ διατρέχοντα ἀμέσως ἐγὼ προσέτρεξα πρὸς τὸν καταρράκην τοῦ μύλου, οἱ δὲ οὐ συγκινώμενοι τὸ δάπεδον τοῦ μύλου μετὰ τοῦ ἄνω πατώματος, καὶ ἐκλίσαν αὐτὸν ὁρμητικῶς ἵνα μὴ τυχόν δι' αὐτοῦ ἀνέλθωσιν. Ἐκ τῆς βιαίας καὶ ὁρμητικῆς τοῦ καταρράκτου καταδιδομένης ἡνόησαν οἱ κακούργοι τὴν ἐν τῷ ἄνω πατώματι διαμονὴν μου καὶ προσέδραμον ἐν σώματι πρὸς αὐτὸν ἀπειλοῦντές με οὕτω ἀναιδέως βρὲ κερατὰ καὶ θὰ σοῦ φάμε τὸ κεφάλι θὰ σὲ κἀψωμε μέσα καὶ συγχρόνως πυροβολήσαντες ἐπὶ κατ' ἐπάνω μου διὰ μέσου τοῦ πατώματος καὶ καταρράκτου ἀνεπιτυχῶς εἰς τοὺς πυροβολισμοὺς τούτους ἀνταπήντησα κἀγὼ δι' ἑτέρων πυροβολισμῶν ἐκ τῶν ἄνωθεν καὶ ἀκολούθως ἐκ τοῦ παραθύρου στὴν αὐτὴ ἐξῆλθον τοῦ μύλου καὶ φεύγοντες ἐπυροβόλουν ἐναντίον μου νυκτὸς καὶ ἀδικητικῶς ἀνεπιτυχῶς, καὶ οὕτως ἀντηλλάγησαν ἐκπῆρσιν περὶ τὰς ἐκείσε βοῆας πρὸς τὸν ἦχον τῶν πυροβολισμῶν τούτων προσέδραμε τὸ ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ μύλου ἐπὶ πέντε λεπτά ἀπέχοντος χωρίου ἄλλ' οὕτοι ὄχοντο ἀπώντες καὶ οὐδὲ τὰ ἔγχε αὐτῶν κατῳρῶσαν ἐν νυκτὶ νὰ ἀνακαλύψωσιν, ἀλλ' οὕτε παρ' οὐδενὸς ἀνεγνωρίσθησαν.

Εὐελπιστῶν ὅτι ἡ διατριβὴ μου αὕτη θὰ τύχῃ τῆς προσήκουσας καταχωρίσεως, διατελῶ μετ' ἰδιαιτέρας πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεις.

Ἐν Μοναστηριακῇ Βονίτῃ τῇ 6 'Ιανουαρίου 1896

Ὁ ὑμέτερος πατριώτης
ἈΘ. Γ. Κουτσάκης Ἡπειρώτης

— Τὰ γραφέντα περὶ γινόμενων διαπραγματεύσεων πρὸς ἐπανάληψιν τῶν Ἑλληνιστικῶν σχέσεων δὲν εἶνε ἀκριβῆ. Αἱ μετὰ τῆς Ρουμανίας σχέσεις ἡμῶν εὐρίσκονται εἰς τὸ αὐτὸ ἀπὸ τῆς διακοπῆς σημείου, οὗτε δὲ ἐγένετο μέχρι τούδε καμμία ἐνέργεια πρὸς κοινὴν συνεννόησιν, καίτοι παρὰ πάντων ὁμολογεῖται ὅτι ἡ ἐπικρατοῦσα καταστάσις παραβάλλεται ἐξ ἴσου τὰ συμφέροντα τῶν δύο δυσηρεστημένων ἐπικρατειῶν.

ΕΞ ΑΡΤΗΣ

29 Δεκεμβρίου 1895

Τὴν μετὰ πολὺν χρόνον ἀνομβρίαν ἐπείθεσαν πολυμοβρίαν ἡκολούθησαν ψυχροὶ βόρειοι ἀνεμοὶ καὶ συχναὶ σειραὶ μετ' ἐλαφρῶν δυνάμεων, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν εὐτυχῶς ἐπῆλθεν ἀπνεκτικόν. Οἱ βόρειοι ἀνεμοὶ ἀρχίσαντες πρὸ δέκα περὶ τοῦ ἡμερῶν ἐξακολουθοῦν εἰσεῖσι καὶ κύριος οὐδὲ εἰς πότε θέλουν ἐξακολουθῆσαι εἰσεῖσι. Τὸ ψυχρὸ κατέστη λίαν ἀπαισθητόν, τοῦ θερμότητος κατελήθοντες εἰς τὸ μηδέν. Μείγας δὲ φόβος ὑπάρχει μήπως προσβληθῶσιν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ οἱ διάφοροι χιμερινοὶ καρποὶ ἥτοι τὰ πορτοκάλια, τὰ λεμόνια, τὰ νεράντζια καὶ λοιπά. Τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων ἐγένετο ἀριετὴ κίνησις ἐν τῇ ἀγορᾷ τὰς δὲ ἐορτὰς διήλθομεν κατὰ κλίμα ἐνεκα τοῦ ψυχροῦ ἀνέμου. Τὰ κρέατα ἦσαν ὅπου σὺν εὐθὺνὰ ἐφέτος καὶ καλὰ, καίτοι ὁ καιρὸς δὲν ὑπῆρξε τόσον εὐνοϊκὸς διὰ τ' ἀρνία.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ «Ἐποικὴ Βουλγαρικὴ Ἐφημερίδα» ἥς αἱ σχέσεις μετὰ τῆς κυβερνήσεως εἶνε στεναὶ γράφει τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐν Κωνσταντινὺδι διατριβῆς τοῦ Μητροπολίτου Ρουμτζουκίου: Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Γρηγόριος καὶ πρὸς τῆς Συνόδου ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντίνου κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐορτῶν. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι τὸ ταξίδιον τοῦ εἰς στεναὶς συνδεμένου μετὰ τοῦ ζητήματος τῆς βαπτίσσεως τοῦ διαδόχου. Μητροπολίτης, ὅστις ἀπολαύει πλήρη τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Ἡγεμόνου, δὲ ἐλθὼν εἰς διαπραγματεύσεις ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως διὰ τοῦ Ἐξάρχου, μετὰ τοῦ ἐκεί Ρώσου πρεσβευτοῦ Νεϊλδφ. Ποιαν διευθύνει ἡ δὲ λαβὼν αὐτὰ καὶ ἂν θ' ἀποβλέπωσιν εἰς τὸ ζήτημα μόνον τοῦ ἀναδόχου ἢ καὶ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ καταστάσεως, δὲ εἶνε ἐπὶ γνωστόν. Ἐν μόνον εἶνε πιθανόντα ὅτι ἡ βάπτισις τοῦ διαδόχου δὲν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ γείνη τῇ 18 Ἰανουαρίου ἂν κρίνωμεν ἐκ τῶν φαινομένων. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν τῇ χώρᾳ καὶ εἰς τοὺς ἰσχυρόντας πολιτικούς κύκλους ὑφίσταται στερρὰ ἡ ἐλπίς τῆς πραγματικῆς σεως τοῦ ἐθνικοῦ τούτου πόθου διὰ τὴν 18 Ἰανουαρίου, ἡ ἐπὶ πλέον ἀναβολὴ τοῦ θ' ἔγχε βλαβερώτατην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς δεσποζούσης πολιτικῆς καταστάσεως. Ὅπως δὲ ἡ νέα αὕτη περιπελοκὴ θὰ διαφωτισθῇ κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς.

Οἱ Μουσουλμανοὶ καὶ αἱ Μουσουλμανίδες τοῦ Μαρκᾶ ἀπῆλθον πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον μακρὸν τηλεγράφημα, δι' οὗ καταγγέλλοντες πρὸς αὐτὸν τὰς λεηλασίας, τὰ κακοεργήματα καὶ τοὺς ἐμπρησμούς τοὺς διαπραχθέντας παρὰ τῶν Ἀρμενίων εἰς 15 χωρία παρὰ τὸ Ζεϊτόν εὐχαριστοῦν αὐτὸν διὰ τὰ ὅποια ἔλαβε πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς τάξεως καὶ προφύλαξιν αὐτῶν ἀπὸ ἐνδεχομένων ἐπιθέσεων τῶν Ἀρμενίων.

Κατὰ τὴν «Σημαίαν», ὁ νέος ἐν Παρισίοις πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας Μουρίν πασάς κατῳρῶσε νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως τὴν ἀπέλασιν Νεοτούρκων τινῶν, καταφυγόντων εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσιν.

Ἡ αὐτοκρατορικὴ Ἀκαδημία τῆς Πετρούπολεως, ἥς πρὸεδρος εἶναι ὁ μέγας δούξ Κωνσταντίνος, ἀνῆλθοντες ἐπὶ τιμὸν αὐτῆς ἡ ταῖρον τὸν πάπαν Λέοντα. Ἀδελφὸν ἂν ἡ ἀποδοχὴ αὕτη τιμὴ πρὸς τὸν ἐξέχον Ποντίφικα ὑπερφανίει ἐμμεσόν τινα ἀποδοκιμασίαν τῶν σφοδρῶ ὅρων, ὅπερ τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μετῴλην ἐν τῇ ἀνασκευῇ τῆς περὶ ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν παπικῆς ἐγκυκλίου παρατηρεῖ ἡ «Ν. Ἡμέρα».

Ἡ ἀγγλικὴ διοίκησις μεταφέρει εἰς Λονδὸν τὰ λείψανα τοῦ παναρχαίου τῆς Κύπρου πολιτικοῦ. Αἱ ἀνακαταλὲς ἐξακολουθοῦσι συστηματικῶς καὶ τὸ Βρεττανικὸν μουσεῖον πλύνει κατ' ἑτος ἐκ τῶν εὐρημάτων.

Βεβαιούται ἡ ἐξῆς σπουδαιότατη εἰδησις. Ὁ ἐν Κωνσταντίνῳ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας σὺρ Φίλιπ Κάμπερ ἐπέδωκε πρὸς τὸν Σουλτάνον αὐτογράφον ἐπιστολὴν τῆς βασιλείσεως Βικτωρίας, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀνασσα διὰ φιλικῶν αἰσθημάτων παρακαλεῖ τὸν Σουλτάνον νὰ προβῇ εἰς μέτρα προστατεύοντα τοὺς χριστιανούς Ἀρμενίους ἀπὸ ἄλλων ἐνδεχομένων σφαγῶν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τῆς Βικτωρίας πρὸς τὸν Σουλτάνον, ἐντελὺς ἀνελπιστος, παρήγαγε γενικὴν ἐκπληξιν καὶ βοθέειν αἰσθησιν σχολιαζομένην διαφοροτρόπως εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ ἀνακτοβούλια καὶ τὸ εὐρωπαϊκὸν δημόσιον.

Ἐπίσημος ἐκδῆσις διαβιβασθεῖσα ἀναφέρει ὅτι ἐκ τῶν 562 τούρκων στρατιωτῶν τῶν συλληφθέντων αἰχμαλώτων ὑπὸ τῶν ἐν Ζεϊτόν Ἀρμενίων ἐπαναστάντων 97 μόνον διασώθηκαν, τῶν λοιπῶν φονεθέντων.

Ὁ ἐν Πετρούπολει ἀνταποκριτὴς τῆς ἐφημερίδος τῆς Φραγκοφύτης βεβαίως ὅτι ἀπαρσισθὲν ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πᾶσαντα Τσάρβιτς διαμένοντα εἰς Νίκαιαν. Τὸ γεγονός ἐχει μεγίστην πολιτικὴν προσέγγισιν. Ἡ εἰδησις σχολιάζεται ζωηρῶς εἰς Εὐρώπην.

Κατὰ διαβιβασθεῖσας θετικὰς εἰδήσεις ἀπὸ τὰ Σκόπεια ὁ αὐτὸς Ἑλληὴν μητροπολίτης ἀπηγόρευσε νὰ γείνη ἡ ψαλμοδία Σλαβιστὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Τούτῳ κατεβόρθησαν τοὺς Σέρβους, θελήσαντας νὰ προκαλέσωσιν σκηνὰς. Ὁ Μητροπολίτης τότε προσεκάλεσε τὴν ἀστυνομίαν, ἥτις ἀποκατέστη τὴν τάξιν ἄνευ ἀπνεκτικῶν. Οἱ Σέρβοι τότε ἐξῆλθον ἀπὸ τῶν ὀρθόδοξων ναὸν καὶ ἀνεφύθησαν παραπονοῦμενοι πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον εἰς Κωνσταντινουπόλιν.

Ὁ Δημητράκης ἐφέντης ἰδιοκτήτης τῆς βουλγαρικῆς ἐφημερίδος «Νοβίν» διωρίσθη ὑποδιοικητὴς τῆς ἐπαρχίας Κοσόβου.

Ὁ ἰταλικὸς στρατὸς ὁ πολιορκούμενος εἰς τὸ φρούριον Μαχαλλὲ ὑπὸ τῶν Ἀβυσινῶν εὐνοῦται εἰς μέγιστον κίνδυνον. Ἡ ἑλλειψὶς τοῦ ὕδατος καθίσταται ἐπισημειωτική, τῶν Ἀβυσινῶν καταστρεφάντων τὸ ὑδατογενεῖον. Οὕτως ἀπὸ ὕδατος εἰς ὅραν ἐπικρατεῖ ἡ καταλῆψις τοῦ φρουρίου ὑπὸ τῶν Ἀβυσινῶν. Ὁ στρατηγὸς Βαρατιέρης ἀδυνατεῖ νὰ σπύσῃ εἰς βοήθειαν.

Ὁ Παρισινὸς «Κήρυξ» τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχει τηλεγράφημα τοῦ ἐν Πετρούπολει ἀνταποκριτοῦ τοῦ, ὅτι ἡ «Νοβόστη» δημοσιεύει δριμύτητος ἄρθρον καὶ μεγάλῃς σημασίας ἐπὶ τῶν Βουλγαρικῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια περικλείονται, ἐνεκα τῆς ἐκκενρότητας τοῦ ζητήματος τοῦ βαπτίσματος τοῦ Βογρόδου. Ἡ «Νοβόστη» συνιστᾷ εἰς τὴν πρίγκηπα Φερδινάνδον ἢ νὰ διαζευθῇ τὴν σύζυγον του καὶ διευκολυνθῇ ἡ βάπτισις τοῦ Βογρόδου, ἢ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Βουλγαρίαν, ἡ ὁποία, λέγει, πρέπει νὰ προσκολληθῇ εἰς τὴν ἱστορικὴν τῆς ὑπαρξιν. Ἡ αὕτη «Νοβόστη» εἰς ἄλλο ἄρθρον κολληκευτικώτατον διὰ τὴν Σερβίαν παρακινεῖ αὐτὴν νὰ προσκολληθῇ πρὸς τὸ μέγα Σλαβικὸν ἔθνος.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Σεισμός ἰσχυρὸς ἐγένετο ἐν Ἀρσίση πρὸς ὥρα 11 καὶ λεπτὰ 25 μ. μ. ἑτέρος δὲ ἐν Λεβαδείᾳ ἀρκετὰ ἀίσθητος μετὰ προηγουμένων παρατεταμένων βόρῶν ὥρα 1 καὶ λεπ. 40 π.μ.

Σχετικῶς πρὸς τὰς ἐν Παρισίοις διεξαγόμενας διαπραγματεύσεις βεβαιούται ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ κυβερνήσις ὑπέβαλεν εἰς τὰ τρία κοινὰ τὰ ὁμολογίον τὰς περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ προτάσεις τῆς ἐκ τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνονται καὶ αἱ ἀποδοχὴ ἐγγυήσεως διὰ τὸ τοκομερίδιον καὶ τὰ πλεονάσματα.

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐγένετο ἡ ἐναρξὶς τῆς Βουλῆς, τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἀναγνόντος τὸ Β. Διάταγμα. Παρίσταντο 80 βουλευταὶ μόνον. Πιστεύεται ὅτι ἀπὸ τῆς προσέχουσας Δευτέρας θὰ ἐπιτευχθῇ ἀπαρξία.

Ὁ ἐν Πάτραις κ. Σπυρόπουλος ἐφεύρε μηχανισμόν λάμπας δι' ἣν γίνεται χρῆσις οἰονομικῶς ἐν Σταυρίδῳ τὰ πειράματα μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἐξετέλεσεν ὁ ἐν Πάτραις καθηγητὴς κ. Γ. Ἀθανασιάδης. Ἡ ἀκριβὴς φωτομέτρηση τῆς λάμπας ἀπέδειξεν ὅτι καταναλώσασα αὕτη, οἰονομικὰ 36 βαθμῶν ἔδωκεν ἐντασιν φωτός 30—40 μεγάλων κηρίων τῶν τεσσάρων κατὰ δεσμίδα.

Ὁ ἐν Πρεβέζῃ κ. Ἀντων Α. Βόλφ εἰδοποιεῖ τοὺς ταξιδευόντας ὅτι ἐχει τακτικὴν συγκοινωνίαν δι' ἀμαζῶν μετὰ Πρεβέζης καὶ Ἰωαννίνων. Ἐκαστος ἐπιβάτης μὲ ἀποσκευὰς 20 ὀκάδων βάρους πληρώνει γρ. 25, διὰ πᾶσαν ἐπὶ πλεόν ὀκτὼ παρ. 5. Τὸ ταξίδιον μέχρι Ἰωαννίνων γίνεται ἐντὸς 20 ὥρῶν εἰς τὸ ἐνοδοχείον «Εὐαγγέλιον» ἐν Πρεβέζῃ ὑπάρχει ἀντιπρόσωπος τοῦ ὁποῦ παρέχει πᾶσαν εὐκολίαν.

Μίλος τῆς ἐν Κρούσιεβας τῆς Σερβίας ἀδελφότητος παρακαλεῖ τοὺς διευθύνοντας τὴν ἀδελφότητα ταυτὴν, ὅπως καλέσωσι καὶ μέλη εἰς συνεδρίασιν καὶ πληροφορήσωσιν αὐτὰ τί ἀπένειμε διὰ τὸ κατακρατοῦσιν ποῦ ὁποῦ παρέχει πᾶσαν εὐκολίαν.

Εἰς τὸ χωρίον Δημόκωρ τοῦ Πωγωνίου κατέπεσε ὁ ἱστορικὸς ναὸς τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ οἱ κάτοικοι δὲν ἔχουν πού νὰ ἐκκλησιασθῶσιν. Ἐνεκα τούτου ἐπικαλοῦνται τὴν τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπανταχοῦ Ἡπειρωτῶν καὶ διώρων ἀντιπροσώπων, τοὺς ἐν Πειραιεὶ κ. κ. Ἀθαν. Πετρίδην καὶ Κωνστ. Πετρίδην ὅπως συλλέξωσι συνδρομὰς ὅθεν κρίνομεν καθήκον νὰ συστήσωμεν εἰς πάντας τὸν ἀγαθοεργὸν τοῦτον σκοπὸν. Παρελήθημεν δὲ νὰ δεχώμεθα καὶ ἡμεῖς συνδρομὰς. Ὅσοι δὲ βουλομένοι δύναται νὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς τοὺς ἀνω κυρίους καὶ πρὸς ἡμᾶς.

Ὁ Γεώργιος Ἰωάννου Μπίτζιος Ἡπειρώτης ἀναγνώστης πρὸ μηνὸς περὶ τοῦ ἐκ Πατρῶν, ἀγνωστοῦ πού μετέβη Παρακαλεῖται πᾶς τις γνωρίζων περὶ τῆς διαμονῆς του, νὰ εὐαιρεστῇ ν' ἀναγγεῖλῃ τοῦτο πρὸς τὸν ἐν Πάτραις κ. Ἰωάννην Β. Χαρίτου μὲ πλήρη αὐτοῦ ὑποχρέωσιν.

Ἀφίκετο ἐκ Ρωμῶν καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Νεγάδες ὁ κ. Χρ. Πριμηκύρης.

Ἀφίκετο ἐκ Πρεβέζης καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντίνου ὁ ἱεράρχης Χακὴ ἐφέντης πρῶτην κατὰ Πρεβέζης.

Διήλθεν ἐκ Πειραιῶς μεταβαίνων εἰς Κωνσταντίνου ὁ πρῶτος μαιευτὴς Πρεβέζης.

Τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα ἄγουσι τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἐν Ἀθήναις, οἱ κ. κ. Ἀθαν. Γενικόπουλος, Ἀντ. Ζυγομαλάς, Ἀθ. Λιούμας, Ἀντ. Τζουμάρας, Ἀθ. Δουρούτης, ὁ φιλόματρικος γέρον, Ἀθ. Γάλαλης, Ἀθ. Γ. Μάνος, Ἐν Κερκύρᾳ, Ἀθ. Μπόταρης ἀντισυντοματάρχης, ἐν Τρικαλίοις, ὁ ἱερεὺς κ. Α. Φα

ΟΔΟΙΟΡΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΗΠΕΙΡΟΣ - ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Εἰς τοὺς δωδεκακισχίλους κατὰ μέγιστον μέ-
ρος χριστιανούς κατοίκους τῆς Κορυτσᾶς κατα-
λέγονται 130 ἀρομουνικαὶ οἰκογένειαι, ἐξ ὧν
50 ἐκ Μοσχοπόλεως ἐπαγγέλλονται ἐμπορικὰ
καὶ χειρωνακτικὰ ἐπιτηδεύματα, οἱ δὲ λοιποὶ
Ἀρομουνιοὶ εἶναι ποιμένες καὶ ἀγωγιάται, ἐν
οἷς οὐκ ὀλίγοι Φαρσεριῶται. Οἱ Ἀρομουνιοὶ ἔχου-
σι σχολὴν μετὰ 2 διδασκάλων καὶ 50 μαθη-
τῶν, ἀνηκόντων εἰς τὰς ἐνδεστέρας τάξεις τῶν
Φαρσεριωτῶν· πάντα τὰ τέκνα τῶν εὐπόρων
εἶναι προσκεκολλημένα εἰς τὸν ἑλληνισμόν. Φι-
λοξένου ὑποδοχῆς ἔτυχον παρὰ τῷ διδασκάλῳ
καὶ ἐφημερίῳ Χαραλάμπῃ. Τῇ 8 Σεπτεμβρίου,
συνοδευόμενος ὑπὸ τινων ἀρομούνων βοσκῶν, ἐπε-
χείρησα ἐκδρομὴν εἰς τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κο-
ρυτσᾶς κείμενον χωρίον Μπόρια, ὅπου ὑπάρχει
ἀξιοθέατος, μικρὸς βυζαντινὸς ναὸς ἀπὸ τοῦ
898 ἔτους. Κατὰ τὴν ἀνοδὸν ἐπειράθην, ὅσον
ἐνεστι, νὰ ἐπαρκέσω εἰς τὰ περίεργα τῶν ποιμέ-
νων ἐρωτήματα περὶ τῶν ἡμετέρων πραγμάτων·
κατὰ δὲ τὴν καθόδον ἀπέτεινα καὶ ἐγὼ διαφό-
ρους ἐρωτήσεις περὶ τῆς δικτῆς καὶ τῶν ἐθίμων
αὐτῶν· τὸν νοσημονέστατον τῶν ποιμένων ἠρώ-
τησα πρὸς τοῖς ἄλλοις ἂν πιστεύει εἰς τὴν μέλ-
λουςαν ζωὴν. Πρότερον εἰς παρόμοιον ἐρώτημα
ἐδόθη μοι ἀπόκρισις αὐτὴ τεθνηὼς τέθνηκε· νῦν
δὲ ἀπεκρίναντο ὅτι, μετὰ θάνατον, πάντες οἱ
ἄνθρωποι, ἀγαθοὶ τε καὶ κακοί, μεταβαίνουνσιν
εἰς τὸν παράδεισον καὶ ζῶσιν ἐκεῖ ὡς ἄνθη, οἱ
μὲν ἀγαθοὶ ὡς περικυλλῆ καὶ εὖσμα ἄνθη, οἱ
δὲ κακοὶ ὡς ἄκανθα καὶ δύσσομα καὶ δηλητη-
ριώδη φυτὰ. Τὰ μάλιστα κατεπλάγην καὶ δὴ
καὶ συνεκινήθην ἐκ τῆς ἀρελοῦς ταύτης καὶ
ἀπέναντι τοῦ χριστιανισμοῦ τοσοῦτον διαλλα-
κτικῆς θεωρίας, ἣν ἄλλως ἐνέκριναν πάντες οἱ
συνακόλουθοι. Οἱ πλάνητες οὗτοι ποιμένες εἶναι
ἄμειροι πάσης θρησκευτικῆς παιδεύσεως, ἀλλ'
οὐδὲν ἤττον φυλάττουσιν αὐστηρῶς τὰς νηστί-
μους ἡμέρας καὶ τὰς ἐορτὰς τῶν Ἀγίων, οὐδα-
μῶς φροντίζοντες περὶ τῶν ἄλλων.

Ἡ Κορυτσά εἶναι ἔδρα μουτσεσαρίφου ὄν,
κατὰ τὸ σύνθημα, ἐπεσκέφθην ὑπόνοσον ὄντα
εὐρον αὐτὸν οὐχὶ ἐν τῷ κονακίῳ, ἀλλ' ἐν τῷ
παρὰ τὸν κῆπον κειμένῳ κονακίῳ, ἐνθα εἰσή-
θην. Ὁ μουτσεσαρίφης ἦτο κατακεκλιμένος ἐν
εὐρυχώρῳ δωματίῳ ἐπὶ στρωμνῇ, ὑπεδέχτό
με λίαν φιλοφρόνως, ἐκφράσας χαρὰν δυνάμενος
νὰ χαιρετίσῃ ἐν Κορυτσᾷ ἄνδρα ἀνήκοντα εἰς
τὸ μέγα γερμανικὸν ἔθνος. ἐποιήσατο δὲ ἐνθου-
σιωδῶς μνεῖν τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου, ὃν
ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Μετὰ
δύο ἡμερῶν παρόδον ὁ μουτσεσαρίφης ἦλθεν εἰς
ἀντιπρίσκειν μου, ὅπερ ἐνομήσθη μεγάλη τιμὴ,
ἣν οὐδεὶς ἄλλος μουτσεσαρίφης παρέσχε μοι μέ-
χρι τοῦδε. Ἡκουσα δὲ ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἔχου-
σιν εὐγνωμόνως πρὸς αὐτόν, ἄλλως τε καὶ διότι
τὰ πράγματα ἐνταῦθα εἶναι ὅλως διάφορα τῶν
ἐν Ἑλβασάνῳ, ὅπου ἐπικρατοῦσιν οἱ μωαμεθα-
νοί, καὶ ἐν Ἀχρίδι, ὅπου ὁ πληθυσμὸς εἶναι μι-
κτός. Οἱ αὐτοὶ πλεονάζοντες Βούλγαροι δὲν
ὑπάρχουσιν ἐν Κορυτσᾷ, πλὴν ὀλίγων οἰκογενειῶν
μεθιδρυμένων ἐκ τῶν ἐγγύς χωρίων Βοβοσίτσας
καὶ Δρενόβου. Ἡκουσα τοῦτο λεγόμενον ὑπό
τινος διδασκάλου, πεμφθέντος ὑπὸ τῆς βουλγα-
ρικῆς προπαγάνδας εἰς Κορυτσάν, ἀλλ' οὐδαμῶς
κατορθώσαντος νὰ ἰδρῇ σχολὴν. (*)

Τῇ προσκλήσει καὶ συνοδίᾳ τοῦ ἐν Γόπες δι-
δασκάλου Ἰορδάνη ἐπορεύθην τῇ 19 Σεπτεμ-
βρίου εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο, ἀπέχον 3 1/2 ὥρας
τοῦ Μοναστηρίου. Ὀλίγον μετὰ τὴν ἐμὴν ἀφι-

ξιν παρέστησαν ἐνώπιόν μου οἱ διδασκαλοὶ Δη-
μήτριος Πέλιτσας, Γεώργιος Καρακώτας καὶ
Νάκης Στιργίου. Ἐν Γόπες ὡς καὶ ἐν ἄλλαις
ἀρομουνικαῖς κώμας διεξάγεται σφοδρότατος
ἀγὼν ἐθνοφρονούντων καὶ ἑλληνοφρονούντων. Τὸ
Γόπες εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων χωρίων, ἐν οἷς ἐπε-
κράτησε τὸ «ἐθνικὸν» κόμμα ἐνεκα τοῦ ὑπὲρ
τῶν σχολείων μεγάλου κληροδοτήματος τοῦ ἀρο-
μούνου Δημητρίου Καζάκοβιτς. Συνετέλεσεν
οὐδὲν ἤττον εἰς τοῦτο, ὅτι οἱ ἐνταῦθα ἔμποροι
διεξάγουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς ἐμπορικὰς
αὐτῶν ἐργασίας ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ρωμανίᾳ,
ὀλίγας δὲ ἔχουσι σχέσεις πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ
χωρίον συνίσταται νῦν ἐκ 450 οἰκῶν, ἄλλοτε
ὅμως ἦτο μείζον· οἱ ἐγγὺς Ἀλβανοὶ προσέξην-
σαν εἰς αὐτὸ μεγάλην βλάβην, διακυβεύσαντες
τὴν ἀσφάλειαν καὶ ἀναγκάσαντες πολλοὺς τῶν
κατοίκων νὰ μεταναστεύσωσιν εἰς Βουλγαρίαν.
Λέγεται ὅτι ἐν Σόφιᾳ ὑπάρχουσιν 100 οἰκογέ-
νεια, ἐν Σιμχκόβῳ 50, ἐν Δουβρίτσα 20.
Ἄλλ' ἂν ὅπου τὰ τέκνα τῶν μεταναστατῶν
ἤρξαντο ὑποβαλλόμενα εἰς τὴν στρατολογίαν,
πολλοὶ ἐπανακάμπουσιν εἰς τὰς πρόσθεν ἐστίας
τῶν. Καὶ ἡ δημοσίᾳ ἀσφάλεια ἐβεβλήθη. Ἡ
κοινότης συντηρεῖ ὀλίγους ζαπτιέδας, ἐπιτηροῦν-
τας τὸ χωρίον καὶ τὴν εἰς Μοναστήριον ἄγουσαν
ὁδόν, ἐφ' ὅσον αὕτη ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ δάσου·
ἐπειτα δὲ πάντες οἱ ἀγρόται εἶναι ὠπλισμένοι
καλῶς, πλεον δὲ ἡ ἀπαξ ἀπεκρούσθησαν πολυά-
ριθμοι καὶ ἰσχυροὶ ληστρικαὶ συμμορία. Ἐν ἔτει
1879 στίφος ληστῶν, συγκεῖμενον ὡς ἐπὶ τὸ
πολὺ ἐξ Ἀρομούνων, ἐπελθὼν κατὰ τῆς κώμης,
ἐξεβίασε παρ' αὐτῆς χρήματα καὶ τροφάς,
ἠχμαλώτισε δὲ δύο παιδιὰ καὶ μίαν κόρην. Οἱ
λησταὶ πορευθέντες καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κα-
τεφίλησαν τὴν χεῖρα τοῦ ἐπισκόπου καὶ οὐδὲν
ἐπραξαν κακὸν εἰς τοὺς ἑλληνοφρονούντας. Το-
σοῦτον ὑπῆρξε τότε τὸ δέος ὥστε πολλὰ οἰκογέ-
νεια ἀπῆλθον. Αἱ τοιαῦται ληστρικαὶ συμμο-
ρίαι ἐπιδιώκουσι φυσικῶ τῷ λόγῳ, πλὴν τῆς
λείας, καὶ πολιτικὰ συμφέροντα. Εἶναι πρω-
ρισμένοι νὰ διεγείρῃσι φόβον καὶ ταραχὴν παρὰ
τῷ πληθυσμῷ, ὅπως οὗτος μὲν ἔτι μάλλον συν-
ειδῇ ὅτι δέον νὰ ἀπεκδέχεται τὴν σωτηρίαν του
παρὰ τῆς Ἑλλάδος, διατρανωθῇ δὲ καὶ εἰς τὴν
Εὐρώπην ὅτι ἡ Τουρκία δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ φυ-
λάττῃ τὴν τάξιν.

Τῇ 20 Σεπτεμβρίου, ἐορτῇ τῶν γενεθλίων
τῆς Παναγίας ἐπεσκέφθην τὸν ἀνακλῶμασι τῆς
κοινότητος οἰκοδομηθέντα ναόν, τὸν μέγιστον
χριστιανικὸν ναὸν ἐξ ὅσων εἶδον ἐν Τουρκίᾳ· τῇ
ὑστερίᾳ ἐπεχείρησα ἀνάβασιν εἰς τὰ ἐπὶ τῆς
κερυφῆς τοῦ ὄρους ἱερίπια, τῇ δὲ 22 Σεπτεμ-
βρίου μετ' ἄλλων πολλῶν ἐπορεύθην εἰς τὸ βουλ-
γαρικὸν χωρίον Μετιμέρ· ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ
τοῦ αὐτοῦ ναοῦ ὑπάρχει μεσαιωνικὴ ἑλληνικὴ
ἐπιγραφή, ἣν ἐνεκα τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀντι-
στρόφου θέσεως δὲν ἠδυνήθην νὰ διασαφηνίσω.

Ἡ Καστορία, κείμενη παρὰ τὴν ὁμώνυμον
λίμνην ἐκατέρωθεν τοῦ ὑψηλοῦ ἰσθμοῦ, ἔχει μὲν
ἀθλίως καὶ ρυπαρὰς ὁδοὺς, ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς λί-
μνης θέα τῶν ἐν σχήματι ἀνδρῶν καὶ ὡς περ
κατὰ βαθμοὺς περιελισσομένων οἰκονοσοιχῶν
εἶναι λίαν γραφικὴ. Ὑπάρχουσιν 1300 οἰκίαι
ὧν 350 μωαμεθανικαὶ καὶ 100 ἰουδαϊκαί· πλεί-
ονας οἰκίας δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς Ἰουδαίους
νὰ οἰκοδομήσωσιν, εἰ δὲ μή, ὡς σπουδαίως διε-
βεβλήθη, θὰ ἐγίνοντο αὐταὶ ἀνάλωμα τοῦ
πυρός. Αἱ ἄλλαι οἰκαὶ εἶναι ἑλληνικαὶ καὶ βουλ-
γαρικαί, πάντες ὅμως λαλοῦσιν ἑλληνιστί. Διὰ
τῆς ἐπιδράσεως τῶν σχολείων καὶ τῆς Ἐκκλη-
σίης, συνεπιδοθησύντων δραστηρίως καὶ τῶν
ἱατρῶν· ὁ κατ' ἀρχὰς σερβικὸς κατὰ τὸ πλεῖ-
στον πληθυσμὸς εἶναι νῦν ἐξ ἑλληνισ-
μῆνος. Ἡ βουλγαρικὴ προπαγάνδα μὰ τὴν
μέχρι τοῦδε ἐμὸν χθῆσε πρὸς ἄν-
κτῆσιν τοῦ ἀπολομένου ἐδάφους.

Ἡ προσφάτως ἰδρυθεῖσα βουλγαρικὴ σχολὴ πε-
ριλαμβάνει οὐχὶ πλείονας τῶν 30 μαθητῶν,
ὧν οἱ ἡμίσεις προσῆλθον ἐκ τῶν περὶ βουλγα-
ρικῶν χωρίων. Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ οἴκῳ τοῦ ἡγε-
του τῆς βουλγαρικῆς μερίδος λαλεῖται ἡ ἑλλη-
νική, ὅπως καὶ ἐν ταῖς ὀλίγαις ἀρομουνικαῖς
οἰκογενείαις· οὕτω λ. χ. τὰ τέκνα τοῦ πλου-
σίου ἐμποροῦ Τζάτα, δὲν νοοῦσι πλέον τὴν ἀρο-

μουνικήν. Ἐκ παντὸς τρόπου καὶ παντὶ σθένει
ἀγωνίζονται οἱ Ἕλληνες ὅπως διατηρήσωσι τὴν
ὑπεροχὴν ταύτην· εἰς τὰ σχολεῖα φοιτῶσι πάλιν
πολλοὶ μαθηταί, εἶναι δὲ ἰδρυμένα ἐντὸς ὠραίων
κτιρίων καὶ εὐμοιροῦσι δοκίμων διδασκάλων. Καί
αἱ ἐν αὐταῖς ταῖς ἐκκλησίαις τυχὼν ὑπάρχουσαι
βουλγαρικαὶ ἐπιγραφαὶ εἶναι ἀναπεπληρωμέναι
ὑπὸ ἑλληνικῶν. Ὁ ἐν Μοναστηρίῳ αὐτοκράτης
πρόξενος Πόγατσερ ἔμαθε, κατὰ τὴν ἐν Καστο-
ρίᾳ διατριβὴν του, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος διέταξε νὰ
παραδοθῇ εἰς τὰς φλόγας κιβώτιον μεστὸν βουλ-
γαρικῶν ἐγγράφων, εὐρεθὲν ἐν ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ.
Οὐδὲν ἤττον πλῆθος σλαβικῶν κυρίων ὀνομάτων
διεσώθη, συχνὰ δὲ μετ' ἐκπλήξεως ἀπαντᾷ τις
εἰς τὴν ἑλληνικὴν διάλεκτον σλαβικάς λέξεις.
Περιερχόμενος τὴν πόλιν ἐγνώρισα ἀσμένως Κυ-
ρίους, οἵτινες, ὡς τακτικοὶ θαμῶνες τῶν ἐν Λει-
ψία ἐμπορικῶν πανηγύρεων, ἦσαν ἐγκρατεῖς τῆς
γερμανικῆς γλώσσης. Εἰς τῶν παρόντων, ὁ Κ.
Κυριόπουλος, παρέλαβέ με εἰς τὴν οἰκίαν του,
ἣν εὐγνωμόνως ἀντήλλαξα ἀντὶ τοῦ ἐλεεινοῦ
χανίου. Ἐπὶ λέμβου ἐπλεύσαμεν πρὸς τὴν ὑπὸ
σκιάν ὑψυχένων πλατάνων κειμένην μονὴν
(παρὰ τὴν ἐσχατιὰν τῆς χερσονήσου), ὅπου ἐδὲ-
ξατο ἡμᾶς ἐνενηκοντούτης γέρον. Τὰ ὕδατα τῆς
λίμνης δὲν εἶναι τοσοῦτον διαυγῆ καὶ ψυχρὰ ὡς
τὰ τῆς λίμνης τῆς Ἀχρίδος· καὶ τῶν ἰχθύων ἡ
ἀλιεῖα εἶναι ὁπωσοῦν ἐνδεστέρα.

Αὐτόθεν ἐπορεύθην εἰς Χρούπισταν· τῆς
κώμης ταύτης ὡς καὶ τῶν κύκλῳ τῆς Καστο-
ρίας χωρίων ὁ πληθυσμὸς δὲν εἶναι εἰσέτι ἐξηλ-
ληνισμένος· ἀριθμοῦνται αὐτοῖσι 1000 Ἀρομou-
νοι, 800 Βούλγαροι καὶ 1000 μωαμεθανοί, μὴ
συμπαρχλαμβανόμενης τῆς ἐξ 600 ἀνδρῶν φρου-
ρᾶς. Οὐδὲν ἤττον τὸ π λ ε ῖ σ τ ο ν τ ο ὕ χ ρ ι-
σ τ ι α ν ι κ ο ὕ π λ η θ υ σ μ ο ὕ ἐ λ λ η ν ι-
σ φ ρ ο ν ε ῖ. Ἡ μὲν ἑλληνικὴ σχολὴ ἔχει τέσ-
σερας διδασκάλους καὶ μίαν διδασκάλισσαν, ἡ
δὲ βωμουνικὴ σχολὴ (ὅπως καὶ ἡ βουλγαρικὴ)
ἐνὰ μόνον διδασκαλὸν μετὰ 30 παιδίων. Κατέ-
λυσά εἰς τὸν οἶκον ἀρομούνου διδασκάλου, ὅστις
διηγῆθαι μοι τὰ συμβαίνοντα. Οἱ Ἀρομουνιοὶ θε-
λοῦσι νὰ οἰκοδομήσωσι ἐκκλησίαν, πρὸς τοῦτο δὲ
συνέλεξαν τὸ ἀναγκαῖον ποσόν, ἔτυχον δὲ καὶ
τοῦ φερμανίου τῆς κυβερνήσεως· ἀλλ' ὅμως δὲν
δύνανται νὰ προβῶσιν εἰς τὰ τῆς οἰκοδομῆς,
διότι τινὲς τῶν ἀλβανῶν βέηδων ἀπαιτοῦσι «βα-
ξίσιον» ἐξ 80 λιρῶν, εἰ δὲ μὴ ἀπειλοῦσιν, ὅτι
θὰ φονεύσωσι τοὺς πρωτοστάτας τῆς ἐπιχειρή-
σεως. Ἐν τῷ μεταξύ ἀνεκινώθη μοι ὅτι ἡ
οἰκοδομὴ τῆς ἐκκλησίης συνετελέσθη, ἀρθέντων
τῶν προσκομμάτων ὅσα παρενέβαλλεν ὁ ἐπί-
σκοπος Καστορίας.

Διελθόντες τὸν Ἀλιάκμονα ἀρικόμεθα εἰς τὸ
χωρίον Βουβούστα, ἐνθα οἱ κάτοικοι «Βαλαχά-
δες» λαλοῦσιν ἀποκλειστικῶς τὴν ἑλληνικὴν· οἱ
πλείστοι εἶναι μωαμεθανοί. Μετὰ μακρὰν δὲ
ἱππηλασίαν εἰσῆλθοντες εἰς Λάψισταν, πρωτευ-
ουσαν κώμην τῆς ἐπαρχίας Ἀνασελίτσας καὶ
καθεδρὰν τοῦ καϊμακάμου. Καὶ ἐνταῦθα ὁ πλη-
θυσμὸς συνίσταται κατὰ μέγιστον μέρος ἐκ μωα-
μεθανῶν, ἀλλ' ἡ ἑλληνικὴ εἶναι ἡ ἐν γένει λα-
λομένη γλώσσα. Ἐν τῷ χανίῳ Βινέτι ἐγνώ-
ρισα κύριόν τινα ἐκ Σιατίστης, ἧδη παρηθηκότα·
οὗτος προσεπικύρωσεν ὅτι πρῶτον ἦκουσα, ὅτι
λαδὴ ὅτι ὁ αὐτοῦ πληθυσμὸς εἶναι ὅλως ἐξηλ-
ληνισμένος· μόνον δὲ οἱ γέροντες νοοῦσιν εἰσέτι
τὴν ἀρομουνικήν. Ὁ ἀρομουνικὸς πληθυσμὸς
τῆς Σιατίστης κατάγεται, ὡς ἀναφέρει ὁ Που-
κεβίλ, ἐκ τοῦ χωρίου Σισανίου, ὅπερ, καλούμε-
νον ὑπὸ τῶν Ἀρομούνων Σαϊνί, κείμενον δὲ
κάτω τῆς Βλάτσας, ἄγει ἔτι καὶ νῦν ἄθλιον
βίον. Οἱ κάτοικοι τῆς πρόσθεν μεγαλοπόλεως
μεθιδρύθησαν εἰς Βλάτσαν, Κοζάνην καὶ Σιά-
τισταν, ἐν πᾶσι δὲ τοῖς τριῖσι τοῖς τόποις
εἶναι ἀξίως σημειώσεως ὁ ταχύς τοῦ πληθυσμοῦ
ἐξ ἑλληνισμοῦ· ἴσως συνετέλεσεν εἰς τοῦτο, ὅτι,
ὡς ἔδρα ἐπισκόπου, τὸ Σισάνιον, λίαν πρῶτως
ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπιδράσιν. Ὁ ἐπί-
σκοπος Σιατίστης φέρει μέχρι τῆς σήμερον τὸν
τίτλον ἐπισκόπου Σισανίου.

(Ἀκολουθεῖ)

Τύποις Ἰωάννου Νικολαΐδου

* Σ. τ. Σ.—Τοῦτο εἶναι φαινόμενον ἀληθῶς ἄξιον
σημειώσεως, μαρτυροῦν ὅπως καὶ ἡλικία ἐνοικεῖ παρὰ
τοῖς Ἀλβανοῖς δύναμις καὶ ἰσχύς πρὸς καταπολέμησιν
τοῦ βουλγαρισμοῦ καὶ ἐπίρρωσιν τοῦ ἑλληνισμοῦ.